

Τα μάτια της αγάπης

Ασημένη Μύτη

Διάκριση στην κατηγορία Πεζών Κειμένων
Επιτροπή Λογοτεχνών Γραφείου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής

Βαθιά χωμένη στον νομό της Δράμας, μια μικρή πόλη, η Ονειρούπολη, έσφυζε από ζωή εκείνες τις μέρες. Τα λουλούδια είχανε ανθίσει, ο ήλιος πότιζε καθημερινά τη γη με τις χρυσές ακτίνες του και ο γαλανός ουρανός αγκάλιαζε τους δρόμους.

Ξημέρωσε και ο ήλιος κρεμάστηκε ξανά στον ουρανό. Οι ακτίνες απλώθηκαν στην γη, αποκαλύπτοντας αρχά ό,τι είχε κρύψει η νύχτα. Έτρεξε η Ανυπομονησία και πηλείασε τον ήλιο.

-Άρρηδες, είπε. Εύχομαι να ανέτειλες νωρίτερα, σκέφτηκε.

-Θα γίνεις ευτυχισμένη αν ανατείλω νωρίτερα; ρώτησε ο ήλιος. Οι ακτίνες του πάλλονταν ρυθμικά.

-Ναι.

Ο ήλιος, πραγματοποίησε την ευχή της. Το επόμενο πρωί, ανέτειλε πρόωρα. Η Ανυπομονησία τον παρακολουθούσε να σκαρφαλώνει στον ουρανό, ενώ ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της όταν οι χρυσές ακτίνες χάιδεψαν τρυφερά.

Η Περιέργεια, ένα κορίτσι με γαμψή μύτη την οποία ζάρωνε συνέχεια, κάλεσε την Παρατηρητικότητα, καθώς καθόταν σε ένα ξύλινο παγκάκι και αφουγκραζόταν τα τραγούδια των πουλιών.

-Θέλω να βρεις το Μίσος.

Η Παρατηρητικότητα ανακάλυψε το Μίσος σε μια σκοτεινή γωνιά. Συντρόφευε με το σιχοπιθουριστό τραγούδι του το θρόισμα των φύλλων. Η Παρατηρητικότητα άρπαξε βίαια το μπράτσο του Μίσους και τον παρέσυρε στην Περιέργεια.

-Πού ήσουν; αναρωτήθηκε εκείνη.

-Εύχομαι να μην χρειαζόταν να απαντάω σε όλες σου τις αδιάκριτες ερωτήσεις.

-Θα ήσουν ευτυχισμένος αν οι ερωτήσεις της μπορούσαν να μείνουν αναπάντητες; εντάχθηκε στην συζήτηση ο Χρόνος.

Η Ζήλεια παρακολουθούσε σιωπηλή την συζήτηση. Η αυθάδεια του Μίσους την ανάγκασε να μιλήσει. Η φωνή της ακούστηκε στριγκιά.

-Μιλήστε μου κι εμένα!

-Θα γίνεις ευτυχισμένη αν σου μιλήσουν; ρώτησε ο Χρόνος. Η Ζήλεια έγνεψε και απέστρεψε το βλέμμα της από το γερασμένο πρόσωπό του. Ο ρυτιδιασμένος Χρόνος βοήθησε την Ζήλεια να ενταχθεί στην συζήτηση και ενθάρρυνε το Μίσοσ ώστε να μπορεί να αποφεύγει τις ερωτήσεις της Περιέργειας που το βομβάρδιζαν αδιάκοπα.

-Είστε ευτυχισμένοι;

-Ναι, απάντησαν ομόφωνα και χαμογέλασαν.

Ο Χρόνος προσέφερε στους φίλους του ό,τι αναζητούσαν. Πίστευαν ότι η ευτυχία κρινόταν από μερικές ασήμαντες επιθυμίες. Το χαμόγελό τους ήταν σφραγίδα στην πεποίθησή τους. Δυστυχώς, σύντομα το γέλιο βρήστηκε από τα πρόσωπά τους. Η Κακία ζήλευε την ομορφιά της Ευγένειας. Ο Εγωισμός φθόνησε την καλοσύνη της Γενναιοδωρίας. Η Λύπη ζήλευε το χαμόγελο της Χαράς.

Έκλαιγε ο ουρανός. Θαρρείς και μαζί με τα χαμόγελα των παιδιών, εξαφανίστηκε το χαμόγελο της φύσης. Τα δάκρυα του ουρανού έσταζαν από τις φυλλωσιές των δέντρων, βουτούσαν στα βαθιά νερά του Φωτολίβου παφλάζοντας και χάνονταν. Εκείνη την ημέρα επέλεξαν οι κάτοικοι της Ονειρούπολης να βρουν τον γιατρό του Χρόνου και να ζητήσουν την πολύτιμη βοήθειά του. Τα αιτήματά τους αφθονούσαν.

Η Αποφασιστικότητα πλησίασε στην βαριά σιδερόπορτα. Ήταν ανοιχτή και έτριζε ως απάντηση σε κάθε μαστίγωμα του ανέμου. Η Ευγένεια έστεκε συντροφιά με την Υπομονή παράμερα, επιτρέποντας στους αλαζόνες φίλους να προηγηθούν. Οι ψιχάλες μούσκεψαν τα φτωχικά ρούχα της Ευγένειας, οπότε εκείνη έτρεξε για να αποφύγει περαιτέρω παχυμένες σταχόνες.

-Μην τρέχεις! πρόσταξε η Υπομονή.

Η Ευγένεια επιτάχυνε τον βηματισμό της. Κάλυψε με την ανάστροφη του λεπτεπίλεπτου χεριού της το κεφάλι της, αλλά οι ψιχάλες εξακολουθούσαν να μουσκεύουν το πρόσωπό της. Η Υπομονή ακολούθησε την φίλη της.

Ο Χρόνος απόρησε βλέποντας τους κατάκοπους φίλους του να στέκουν στο κατώφλι. Ξεμαντάλωσε την πόρτα και τους ένευσε να καθίσουν αναπαυτικά σε μια από τις άφθονες, απαρχαιωμένες πολυθρόνες που φιλοξενούνταν στο σαλόνι του. Προσέφερε ποτά στους καλεσμένους και ξαπόστασε πλάι τους, στηριγμένος στο μπράτσο ενός καναπέ. Ένωθε βλέμματα να βαραίνουν την πλάτη του.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε ύστερα σαρώνοντας με τα μάτια του τα αμήχανα πρόσωπα των παιδιών. Δεν έλαβε καμιά απάντηση. Είστε ευτυχισμένοι τώρα που τα όνειρά σας πραγματοποιήθηκαν;

Η Αποφασιστικότητα έτριβε τα δάχτυλά της για να τα ζεστάνει. Κρύος ιδρώτας κύλησε από τους κροτάφους της.

-Δεν είμαστε ευτυχισμένοι, γιατρέ. Ό,τι μας προσέφερες δεν είναι αρκετό. Η Ευγένεια ζητά λίγο αυτοσεβασμό, επειδή είναι συχνά ηττοπαθής. Η Κακία ζητά λίγη ομορφιά. Εγώ χρειάζομαι ένα στηρίγμα. Κοπιάζω για να τρέξω και να αντιπροσωπεύσω τους φίλους μου.

Ο γιατρός σάστισε ακούγοντας τις απαιτήσεις της Αποφασιστικότητας. Ως γιατρός, ήξερε τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να εκτελέσει τις διαταχές, όμως επέμενε ότι έπρεπε να αφήσει τα παιδιά να τον ανακαλύψουν μόνα τους.

-Τα όνειρά σας θα παραμείνουν απατηλά. Σας βοήθησα μια φορά να τα πραγματοποιήσετε, αλλά η βοήθειά μου θεωρήθηκε δεδομένη.

Ανοίγοντας την πόρτα, υπέδειξε την έξοδο στα συναισθήματα.

-Επιστρέψτε όταν βρείτε τι είναι αυτό το οποίο πραγματικά επιθυμείτε.

Προσβεβλημένοι οι φίλοι διέσχισαν τον διάδρομο, με βήματα αργά και βαριά. Η Αγωνία περπατούσε τρεκλίζοντας. Έφυγαν όλοι. Στο ζεστό διαμέρισμα του Χρόνου σκορπίστηκε η σιωπή. Μονάχα η κυλόπορτα κροτάλιζε στον ρυθμό του αέρα. Ο Χρόνος επεξεργάστηκε το σαλόνι με δύσπιστα, γερασμένα μάτια. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το παράθυρο, θολό από την υγρασία της νύκτας. Μια σκιά διαγραφόταν στο μαύρο φόντο. Ανησυχώντας, ο Χρόνος πλησίασε στο παράθυρο.

-Τποια είσαι εσύ; αναρωτήθηκε. Το κορίτσι σφούγγισε τα βουρκωμένα μάτια της με την άκρη του μανικιού και κατέβασε αργά το σαρόνι για να ορθώσει δειλά τις πρώτες λέξεις.

-Είμαι η Αγάπη, γέρο-Χρόνε.

Στο άκουσμα του ονόματος, ο Χρόνος θυμήθηκε. Από τις πρώτες στιγμές της στην Ονειρούπολη, την πόλη των συναισθημάτων και των αισθήσεων, ο Χρόνος βοηθούσε την Αγάπη θεραπεύοντάς την. Ριψοκίνδυνη και θαρραλέα, σκαρφάλωνε σε δέντρα και τραυματιζόταν από τα αιχμηρά κλαδιά. Εκείνος, πάντοτε την θέραπευε. Ο Χρόνος ήταν ο γιατρός της Αγάπης.

-Όλοι ζήτησαν να τους προσφέρω ένα αγαθό: σεβασμό, παιχνίδια και χρήματα, για να είναι ευτυχισμένοι. Εσύ δεν ζήτησες τίποτε. Δεν φθόνησες ποτέ κάποια αρετή που να μην σου προσφέρεται;

Η Αγάπη λογίστηκε. Με τον Σεβασμό ανέπτυσαν καθημερινά φιλικές σχέσεις, όπως άλλωστε και με την Εμπιστοσύνη και την Κατανόηση. Με την Κακία και την Αγένεια δεν είχαν ιδωθεί ποτέ, με πρωτοβουλία της Αγάπης που δεν ήθελε να επηρεαστεί από τον λανθασμένο τρόπο σκέψης τους.

-Φυσικά, γέρο- Χρόνε, φθονώ πολλά πράγματα. Ξέρω, όμως ότι αν ένα από όλα αυτά μου δοθεί, θα γίνω ευτυχισμένη.

-Ό,τι χρειαστείς θα σου το προσφέρω, αν μπορώ, απάντησε εκείνος.

-Χρόνε, θέλω να μου δώσεις δύο μάτια που να μου επιτρέπουν να εισχωρήσω στις καρδιές των ανθρώπων για να τους αγαπήσω ειλικρινά. Τα μάτια που μου δόθηκαν άρμοζαν σε επιφανειακά συναισθήματα. Εγώ δεν είμαι τέτοιο.

Ο Χρόνος σάστισε. Μπορούσε να πραγματοποιήσει το όνειρο Αγάπης και να γίνει ο θεραπευτής της, όπως τότε. Θα της χάριζε την ικανότητα να ανακαλύπτει τον εσωτερικό κόσμο κάθε ανθρώπου για να γίνει ευτυχισμένη. Ο γέρο Χρόνος, χάρη στην εμπειρία του ήξερε πως το αίτημα της αγάπης θα την οδηγούσε στην πραγματική ευτυχία.

-Θα σε βοηθήσω να βρεις το φως σου, το πραγματικό φως που όλοι οφείλουν να ανακαλύψουν μέσα

τους. Θα σου δώσω τα μάτια που μου ζήτησες, αν τα ανταλλάξεις με ό,τι σου ζητήσω.

-Δέχομαι! κραύγασε κατενθουσιασμένη η Αγάπη.

Με ένα σάλιο, κατά το οποίο πολλές σταγόνες νερού αιωρήθηκαν στον αέρα και προσγειώθηκαν στο πρεβάζι, η Αγάπη αναρριχήθηκε στο παράθυρο και ακούμπησε σταθερά το πρώτο πλακάκι του σαλονιού. Σύντομα, βρέθηκε καθισμένη στο πρεβάζι με τα πόδια της να χαϊδεύουν τα πλακάκια.

Με βήμα γοργό, ο Χρόνος πλησίασε την Αγάπη. Άπλωσε το ρυτιδιασμένο χέρι του και ακούμπησε με τα ακροδάχτυλά του τα ζυγωματικά της. Με αυτό το απαλό άγγιγμα, τα μάτια της Αγάπης έκλεισαν. Ύστερα, πετάρισε τα βλέφαρά της για να επιτρέψει στις μελιστάλαχτες ηλιαχτίδες να φωτίσουν το τοπίο γύρω της, μα το δωμάτιο φαινόταν σκοτεινό.

-Δεν μπορώ να δω, Χρόνε!

Τα αλμυρά της δάκρυα κατρακύλησαν από τα ζυγωματικά της και συγκεντρώθηκαν στο πιγούνι της σε μια μάζα από νερό, θλίψη και τρόμο. Ο Χρόνος χαμογέλασε.

-Τι ώρα δείχνει το ρολόι, Αγάπη;

-Είναι νύχτα. Μυρίζω την υγρασία της νύχτας. Τα νυχτολούλουδα άνθισαν.

Το άρωμα των νυχτολούλουδων διαχεόταν στην ατμόσφαιρα και ο άνεμος το οδηγούσε στο παράθυρο. Η Αγάπη εισέπνευσε και τα πνευμόνια της πλημμύρισαν από τον φρέσκο αέρα και την υγρασία. Ένα ρίγος διαπέρασε την ραχοκοκαλιά της.

-Μακάρι να μπορούσα να ξαναδώ τα όμορφα νυχτολούλουδα, ευχήθηκε αναπολώντας τα ζωηρά χρώματά τους.

Ακούστηκε το βεβιασμένο γέλιο του Χρόνου.

-Γιατί γελάς; Εγώ υποφέρω, ενώ εσύ είσαι ευτυχισμένος. Χρόνε, δώσε μου λίγη από την ευτυχία σου!

Ο Χρόνος απάντησε, τότε:

-Αγάπη, δεν είσαι δυστυχισμένη. Είσαι το πιο ευτυχισμένο συναίσθημα! Δεν χρειάζεται, Αγάπη, να κοιτάξεις με τα μάτια για να ξεχωρίσεις την ημέρα από την νύχτα, την χαρά από την λύπη, το καλό από το κακό. Αρκούν τα μάτια της ψυχής, τα ομορφότερα μάτια, τα οποία δεν θα σε προδώσουν ποτέ.

Η Αγάπη γέλασε αυθόρμητα. Το γέλιο της ήταν υπόκωφο και δυνάμωσε, μόλις δυνάμωσε η βροχή που χτυπούσε ορμητικά το παράθυρο του σαλονιού. Σύντομα, το γέλιο της κάλυψε τον ήχο της βροχής.

-Ευχαριστώ, ψιθύρισε. Ευχαριστώ που μου προσέφερες τα πιο όμορφα μάτια!

Έτσι, ο Χρόνος θεράπευσε τη τυφλή Αγάπη, χαράσσοντας ένα μόνιμο χαμόγελο στα χείλη της, το χαμόγελο της ευτυχίας. Όμως, η Αγάπη δεν ήταν πραγματικά τυφλή. Ήταν ικανή να ξεχωρίσει την κακία και την ασχήμια με τα μάτια της... Τα μάτια της ψυχής, τα δυνατότερα μάτια. Όποιος κατείχε αυτά τα μάτια, ήταν ικανός να βλέπει τα πάντα γύρω του... Όποιος κατείχε αυτά τα μάτια, κατείχε τον κόσμο ολόκληρο...